

žádané exekuce, s hlediska exekučního návrhu a jeho příloh, a neměl se obírat skutkovými a právními otázkami, jež by bylo lze uplatnit jen odporem. Totéž platí pro vyřízení nejvyššího soudu. Jest tudíž zkoumati s hlediska námitek dovolacího rekursu jen, zda bylo lze exekuci povolit na základě exekučního návrhu a jeho příloh, a jen na tomto podkladě jest zkoumati, zda bylo vyhověno podmínkám stanoveným pro exekuce na základě cizozemských exekučních titulů, jmenovitě pro konkrétní případ na základě rozhodčího nálezu brémské bursy na bavlnu. V zásadních otázkách lze tu poukázati k rozhodnutí čís. 7340 sb. n. s., k němuž poukázaly již také oba nižší soudy. Jest zkoumati jen, zda bylo přílohami dosvědčeno, že věc mohla býti podle platných předpisů tuzemských zahájena u rozhodčího soudu. Na tuto otázku správně odpověděl rekursní soud kladně. Je sice pravda, že k exekučnímu návrhu nebylo připojeno vyhotovení podepsané povinnou stranou, nýbrž jen opis objednávky ze dne 28. května 1933, vyhotovení podepsané vymáhající stranou. To by o sobě k důkazu nestačilo. Než předložen byl i prvopis dodatku k této objednávce ze dne 5. února 1933, podepsaný stranou povinnou, odpověď na žalobu, a hlavně pak i exekuční titul sám, jehož zjištěním lze pokládati za dosvědčené, že doložka o prorogaci brémské bursy byla i v listině podepsané stranou povinnou, že se tedy smlouva o rozhodčí mezi stranami stala písemně. Proto bylo exekuci povolit, aniž bylo přihlížeti ke sporným skutkovým okolnostem, které mohla a měla povinná strana uplatnit odporem proti povolení exekuce a s nimiž není dosud prekludována, pokud jde o námitky podle § 81 čís. 2 až 4 ex. ř., k nimž náleží i námitka, že jde o obchod diferenční. Ani tato otázka, ani otázka aktivní nebo pasivní legitimace, ani otázka, zda originál objednávky skutečně onu doložku obsahoval, jaké bylo jinak znění doložky, byla-li povinné straně odňata možnost zúčastniti se řízení před rozhodčím soudem, nemohly býti uvedeny na přetřes v rekursu a neměly býti řešeny rekursním soudem. Rozhodnutí čís. 11.350 sb. n. s., k němuž dovolatelka poukazuje, i rozhodnutí čís. 7340 téže sbírky vydána byla v řízení o odporu, nikoli, jak je tomu v souzeném případě, při vyřízení dovolacího rekursu.

Čís. 13427.

Zaplacení pohledávek odkázaných na nejvyšší podání nenastává již složením nejvyššího podání, aniž tím, že vydražitel byl od složení nejvyššího podání z důvodu vlastních pohledávek zproštěn.

Zaplacení nastává teprve provedením pravoplatného rozvrhového usnesení, až se přikázané částky oprávněným na kvitanci vyplatí. Kde k hotovému zaplacení pro konsolidaci nedojde, jest rozhodujícím okamžikem pro zánik pohledávek teprve, že rozvrhové usnesení nabylo právní moci.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, Rv I 1819/32.)

Žalované příslušela peněžitá pohledávka proti žalující společnosti s r. o. a proti jejímu jednateři Ludvíku H-ovi jako solidárním dlužníkům. K vydobytí pohledávky vedla žalovaná exekuci i proti žalobkyni i proti

Ludvíku H-ovi. V exekuci proti Ludvíku H-ovi vydražila žalovaná nemovitosti. Žalobkyně tvrdí, že pohledávka žalované jest kryta až do výše nejvyššího podání, domáhala se výroku, že nárok žalované dražbou nemovitostí H-ových a vydražením jich žalovanou za nejvyšší podání jest zrušen. *P r o c e s n í s o u d* p r v é s t o l i c e zamítl pro tentokráte žalobu. *D ů v o d y*: Podle exekučních spisů je zjištěno, že při dražbě dne 26. března 1931 byly prodány dlužníku Ludvíku H-ovi pozemky za 238.000 Kč a nemovitosti byly přiklepnuty za tuto cenu žalované a příklep nabyl právní moci. Podle týchž spisů je dále zjištěno, že rozvrhový rok byl konán dne 18. června 1931 a že v době podání žaloby rozvrhové usnesení nebylo vyhotoveno, že tedy nenabylo právní moci. Žalobkyně tvrdí, že dluh 50.000 Kč s přísl., který je vymáhán exekuční dražbou, jest zaplacen nejvyšším podáním žalované 238.000 Kč a navrhl, že proto nárok žalované byl dražbou č. j. E 1878/30 zrušen, nevyčkáví právní moc rozvrhového usnesení v exekuční věci E 1878/30 tohoto soudu. Není-li dosud vydáno rozvrhové usnesení, neví žalobkyně, co bude žalované přikázáno, příklepem sice vydražitel nabývá a i pozdějším knihovním vkladem v rozsahu ustanovení dražební vyhlášky vlastnictví k pozemkům dlužníka, avšak teprve pravoplatným rozvrhovým usnesením může býti pevně zjištěno, zda pohledávka vymáhajícího věřitele byla nejvyšším podáním zaplacená a není-li tu pravoplatné rozvrhové usnesení, nemůže žalobkyně žalovati na zrušení nároku z exekučního titulu, a učinila-li tak žalobkyně, žaluje předčasně a musela býti proto žaloba zamítnuta pro tentokráte. *O d v o l a c í s o u d* napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Je nerozhodné, že se žalovaná, splnivši dražební podmínky stala i knihovní vlastnicí vydražené nemovitosti. Z toho nelze dovozovati, že vymáhaná pohledávka vážne již indebite a že se žalované dostalo zaplacení z nemovitosti, jak míní dovolatelka (v odvolání). Knihovní provedení podle § 237 ex. ř. nemá s otázkou upotřebení nejvyššího podání souvislosti; z tohoto místa zákona lze však dovoditi, že rozhodným pro zánik břemen je teprve pravoplatné usnesení rozvrhové, k němuž v souzeném případě do vydání rozsudku prvé stolice nedošlo. Zaplacení nenastává však ani složením nejvyššího podání, důsledně tedy ani tím, že vydražitel byl od složení nejvyššího podání zproštěn z důvodů v tom kterém případě uplatněných a soudem uznaných, protože podle § 229 ex. ř. teprve v rozvrhovém usnesení má býti stanoveno, na které pohledávky co do kapitálu a vedlejšího příslušenství se částky nejvyššího podání přikazují a pokud jsou nároky oprávněných na kapitále a vedlejším příslušenství uspokojeny. Zaplacení samo nastává teprve *p r o v e d e n í m* pravoplatného rozvrhového usnesení podle § 236 ex. ř., až se přikázané částky oprávněným proti kvitanci vyplatí. Kde k takovému hotovému zaplacení následkem konsolidace nedojde, jest za rozhodující okamžik pro zánik pohledávek uznati teprve, že rozvrhové usnesení, ve kterém byl ustanoven způsob a rozsah uspokojení nároků věřitelů, odkázaných na nejvyšší podání, nabylo právní moci. Z toho je také viděti,

že náleží teprve exekučnímu soudu, by rozhodl o tom, které nároky vymáhajícího věřitele jsou uspokojeny a do jaké míry a že rozhodnutí tomuto nemůže býti předbíháno v jiném sporu na základě předpisu § 1416 obč. zák., platného při dobrovolném placení. Pro rozvrh nejvyššího podání platí speciální předpisy exekučního řádu. Nezanikla tedy pohledávka žalované ani dražbou ani rozvrhovým rokem a právem byla žaloba zamítnuta.

Čís. 13428.

Služební poměry obecních zřízenců (zákon ze dne 17. prosince 1919, čís. 16 sb. z. a n. na rok 1920).

Služba obecního zaměstnance byla jeho stálým a výhradním povoláním, konal-li pro obec služby nejen jako obecní strážník, nýbrž i jako obecní sluha, ponocný a lesní hajný. Lhostejno, že ve volných chvílích přechodně pracoval na svých polích.

Obecním zřízencům nemůže býti na úkor, že obec nedoručila trvale ustanoveným zřízencům listinu o jmenování, nevydala jim služební řád, a že zřízenec nesložil slib, aniž, že nebyl sepsán protokol o vykonaném slibu.

(Rozh. ze dne 6. dubna 1934, Rv I 1798/33.)

Žalobce byl obecním strážníkem, sluhou, ponocným a hajným u žalované obce po více než deset let. Usnesením obecního zastupitelstva ze dne 29. ledna 1932 dostal žalobce výpověď. Žalobou, o níž tu jde, domáhal se žalobce na obci, by výpověď ze dne 29. ledna 1932 byla prohlášena za neplatnou a neúčinnou a by žalovaná obec byla uznána povinnou vyplatiti žalobci služné. Žalobní nárok opíral žalobce v podstatě o to, že byl definitivním zřízencem a že mohl býti propuštěn jen po kárném řízení, což však se nestalo. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů :

Jádrem sporu jest otázka, zda jest žalobce míti za trvale ustanoveného obecního zřízence ve smyslu § 3 zákona ze dne 17. prosince 1919 čís. 16 sb. z. a n. z roku 1920, doplněného § 1 zákona ze dne 21. prosince 1921 čís. 478 sb. z. a n. Nižší soudy zodpověděly tuto otázku kladně. Dovolatelka proti tomu brojí namítajíc, 1. že nebyla splněna podmínka § 3 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n., doplněného § 1 zákona čís. 478/1921 sb. z. a n., ježto prý nebyl žalobce u obce zaměstnán plně a trvale tak, že by jeho služba byla stálým a výhradním povoláním, které by musel konati po celou v jeho oboru platnou pracovní dobu, a že služební požitky z ní netvořily převážnou většinu veškerých jeho příjmů a 2. že žalobci nebyla doručena listina o jmenování, ani mu nebyl vydán služební řád, že nesložil služební slib a že o jeho jmenování a slibu nebyl sepsán protokol, takže tu chybí též podmínky stanovené v §§ 8 a 9 zákona čís. 16/1920 sb. z. a n. Ani v tom ani v onom směru námítky dovolatelky neobstojí. K 1. Že žalobcova služba pro